

Jeg vil gerne sige tak til hr. Arne Melchior for et klart og præcist indlæg og også for referencerne til det, som jeg tror let kunne blive glemt, nemlig Europas og hele verdens reaktionsmønstre, da der var en præsident, der hed Kurt Waldheim. Jeg synes, det er vigtigt at huske, for det er jo i virkeligheden ikke første gang, man ser det reaktionsmønster. Det er måske organiseret og tilrettelagt på en anden måde her, men det er ikke første gang.

Fru Elisabeth Arnold havde gerne ønsket, at forløbet havde været anderledes. Tilbage bliver, at man kan have forskellige holdninger til det formelle, men når det reelle skal på plads, fornemmede jeg, at det alligevel ikke kunne være meget anderledes. I hvert fald hørte jeg fru Elisabeth Arnold give klart udtryk for, at Danmark ikke kunne stå uden for en sådan fælles aktion.

Jeg var glad for fru Elisabeth Arnolds klare melding om, at Europarådet faktisk udøver en form for holdningspræget kontrol, eller hvad man nu foretrækker at kalde det – sindelagskontrol blev brugt som lidt af et skældsord fra Dansk Folkeparti undervejs i debatten. Men jeg er glad for, at det er sagt så klart, og jeg er ganske enig i fru Elisabeth Arnolds holdninger. Tænk engang, hvis vi her i Folketinget havde vedtaget Dansk Folkepartis forslag om at smide hele familier ud af Danmark, både første og anden generation, hvis lillebror havde begået to kriminelle handlinger! Så vil jeg gætte på, at Danmark var blevet smidt ud af Europarådet, og det ville vel egentlig også være i orden, det kunne ikke være anderledes, og det er vel også udtryk for, at ord ikke er ligegyldige, heller ikke i Danmark. Derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi vedstår vore holdninger, og at de kommer så klart frem i dag, som tilfældet er.

Hr. Per Stig Møller var inde på Statsministeriets departementsrolle. Jeg vil gerne sige, at mine medarbejdere naturligvis foretager sig det, som hører til arbejdet, eller som vi aftaler, og derfor er det mit ansvar, at kommunikationen til Det Udenrigspolitiske Nævns medlemmer, herunder de to regeringspartiers, naturligvis er i orden i den proces, der pågår. Det skal der ikke herske tvivl om.

Jeg vil også sige til hr. Per Stig Møller: Pas nu på med, hvad det var, jeg sagde til tv! Jeg har ikke sagt, at jeg ikke kendte til nogen tekst. Jeg har sagt, at jeg ikke kendte kommunikationsformen. Om det skulle have været ved en piccolo eller ved faxen, har jeg faktisk ikke selv truffet

beslutning om. Men teksten og det reelle indhold kender jeg naturligvis, sådan som tingene er afstemt mellem mine medarbejdere og mig selv og naturligvis også min udenrigsminister.

Jeg var glad for hr. Keld Albrechtsens markering ved flere lejligheder undervejs af – og det hørte jeg heller ikke imødegået af så mange partier – at det hele har været en meget nøje gennemgang af den tekniske håndtering af det såkaldte faxspørgsmål. Det er helt i orden, og det har jeg også sagt i mit første indlæg. Det forstår jeg godt, og det er også Det Udenrigspolitiske Nævns klare pligt og ret. Der er foretaget en meget nøje gennemgang af samtaler, af forløbet af Holocaustkonferencen i Stockholm, af senere mere eller mindre tilfældige kontakter i Davos, af forskellige tidspunkter for efterfølgende kontakter og samtaler, af oplysninger om andre landes håndteringer af sagen og kontakter fra Finland til Sverige til andre lande, og det har ikke afdækket, at det skulle forholde sig anderledes, end jeg har givet udtryk for.

Jeg tror, hr. Keld Albrechtsen brugte ordene: »Der er ikke fugls føde på den grund«, eller hvordan det nu var, ordene faldt, og det er jeg selvfølgelig tilfreds med og glad for. Sådan opfatter jeg også situationen. Men jeg vil gerne vedstå, som flere har spurgt mig om, og som jeg også sagde i mit første indlæg, at naturligvis respekterer regeringen fuldt og helt Det Udenrigspolitiske Nævns beretning; det skal der ikke være skygge af tvivl om. Dette være sagt til hr. Keld Albrechtsen, til hr. Holger K. Nielsen og til andre, der har spurgt.

Fru Pia Kjærsgaard var inde på flere betragtninger om den fælles aktion, og først hørte jeg, at en af betragtningerne gik på, om det nu var en EU-aktion eller ej. Det vil jeg ikke tillægge så stor betydning. Det afgørende for mig er, at en gruppe lande ikke har følt sig bundet af EU-traktaten, men har følt sig bundet af deres menneskelige holdninger, deres principielle holdninger, og derfor har søgt sammen i et fælles reaktionsmønster – et fælles reaktionsmønster, som Norge, USA og Israel har tilsluttet sig, og som FN's generalsekretær har givet et par meget principielle bemærkninger med på vejen. Jeg vil gerne sige, at det er meget, meget sjældent, FN's generalsekretær direkte kommenterer en indenrigspolitisk situation, sådan som tilfældet var her.

Fru Ulla Tørnæs var inde på spørgsmålet om, hvorvidt regeringen har fortrudt sin holdning og sin tilslutning til den fælles reaktion. Jeg må